

W pierwszym zarzucie odwołania podnosi, że Sąd naruszył art. 87 ust. 1 WE oraz obowiązek uzasadnienia na podstawie art. 253 WE. W szczególności Sąd nie bada w odpowiedni sposób w zaskarżonym wyroku argumentu dotyczącego kompensującego charakteru pomocy, która jest przedmiotem decyzji, oraz argumentu dotyczącego oddziaływania tej pomocy na rynek; do tego narusza on zasady niedyskryminacji i równego traktowania przy badaniu pozycji przedsiębiorstw komunalnych wobec skarżących przedsiębiorstw.

Drugi zarzut dotyczy naruszenia art. 86 ust. 2 WE, w szczególności braku oceny możliwości zastosowania wyjątku wobec przedsiębiorstw, którym powierzono usługi mające powszechne znaczenie gospodarcze, do niniejszego przypadku. Oceny tej dokonano jednak w odniesieniu do przedsiębiorstw komunalnych.

Zarzut trzeci, w którym podnoszone jest naruszenie art. 87 ust. 3 lit. c) WE, dotyczy stanowiska przyjętego w zaskarżonym wyroku wobec nieograniczonego zakresu uznania Komisji w odniesieniu do możliwości zastosowania wyjątku w przypadku trudności regionalnych i braku przeprowadzenia odpowiedniej oceny szczególnych okoliczności niniejszego przypadku.

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 87 ust. 3 lit. d) WE, w szczególności faktu, że na rzecz Consorzio Venezia Nuova przyznano wyjątek oparty na kwestiach kulturowych, a w odniesieniu do innych przedsiębiorstw nie przeprowadzono żadnej oceny.

W zarzucie piątym wnoszący odwołanie podnosi, że z naruszeniem art. 1 i 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999⁽¹⁾ z dnia 22 marca 1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88] traktatu WE nie uwzględniono okoliczności, że pomiędzy kwestionowanymi ulgami (po czerwcu 1994 r.) a (sięgającą roku 1973) regulacją poprzednią nie było ciągłości.

Zarzut szósty dotyczy automatyczności nakazu odzyskania pomocy, która narusza art. 14 rozporządzenia nr 659/1999.

(¹) Decyzja Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie środków przyjętych przez Włochy na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995 w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii (Dz.U. 2000, L 150, s. 50).

(²) Dz.U. L 83, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 28 listopada 2008 r. w sprawach połączonych T-254/00, T-270/00 i T-277/00 Hotel Cipriani SpA i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 16 lutego 2009 r. przez Hotel Cipriani SpA

(Sprawa C-73/09 P)

(2009/C 113/42)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Hotel Cipriani SpA (przedstawiciel: A. Bianchini, adwokat)

Pozostałe strony postępowania: Società Italiana per il gas SpA (Italgas), Republika Włoska, Coopservice — Servizi di fiducia Soc. coop. rl, Comitato „Venezia vuole vivere”, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony wnoszącej odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- a) uchylenie wyroku wydanego przez Sąd Pierwszej Instancji;
- b) uwzględnienie żądań przedstawionych w postępowaniu pierwszej instancji, a w konsekwencji:
  - stwierdzenie nieważności zaskarżonej w postępowaniu pierwszej instancji decyzji Komisji Wspólnot Europejskich⁽¹⁾
  - w drugiej kolejności stwierdzenie nieważności art. 5 tej decyzji w zakresie, w jakim sformułowany tamże nakaz odzyskania pomocy został przez Komisję zinterpretowany jako dotyczący także pomocy przyznanej zgodnie z zasadą de minimis lub stwierdzenie nieważności art. 5 w zakresie, w jakim przewiduje on zapłatę odsetek według stopy wyższej aniżeli stopa, według której faktycznie oprocentowane były ciężące na przedsiębiorstwie długi;
- c) obciążenie Komisji kosztami postępowania w postępowaniu pierwszej instancji oraz w postępowaniu przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

1. W ramach zarzutu pierwszego Hotel Cipriani twierdzi, iż naruszono i błędnie zastosowano art. 87 ust. 1 WE oraz że odnośne uzasadnienie wyroku Sądu jest niewystarczające bądź wewnętrznie sprzeczne. Przepisy ustawowe i wykonawcze uznane za niezgodne z art. 87 WE nie stwarzają ani nie zagrażają stworzeniu jakiegokolwiek ograniczenia konkurencji na wspólnym rynku hotelarskim i restauratorskim (na którym to właśnie rynku działalność prowadzi Hotel Cipriani) ze względu na to, że miasto Wenecja jest na tyle specyficzne, iż wspólny rynek nie został w żaden sposób dotknięty, a także ze względu na to, że kwestionowane obniżki stanowiły po prostu wyrównanie nadzwyczajnych obciążeń ponoszonych przez przedsiębiorstwa w związku z trudnościami w prowadzeniu działalności na właściwym rynku geograficznym w takich samych warunkach jak te, które panują w innych częściach wspólnego rynku europejskiego. Sąd nie wziął w wystarczającym stopniu pod uwagę tej specyfiki, gdyż ograniczył się do stwierdzenia — bez dokonania stosownej, pogłębionej analizy tej kwestii — że korzyści uzyskiwane przez przedsiębiorstwa weneckie przeważają nad uciążliwościami związanymi z ich lokalizacją, w związku z czym strona skarżąca podnosi zarzut, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest niewystarczające bądź wewnętrznie sprzeczne.

2. W ramach zarzutu drugiego Hotel Cipriani twierdzi, iż naruszono i błędnie zastosowano art. 87 ust. 3 lit. c) WE oraz że odnośne uzasadnienie wyroku Sądu jest nielogiczne. Komisja, a następnie Sąd błędnie uznały bowiem, że przewidziane w art. 87 ust. 3 lit. c) WE odstępstwo regionalne nie ma zastosowania, gdyż — jak szczegółowo wykazano w postępowaniu przed Sądem — właściwy rynek geograficzny uzasadniał funkcjonowanie przyznanych w przez ustawodawstwo włoskie obniżek składek na zabezpieczenie społeczne, ponieważ obniżki te służyły wyłącznie zachowaniu społeczno-gospodarczej tkanki miasta Wenecja i nie powodowały — co zostało dowiedzione także w ramach poprzedniego zarzutu — żadnych zakłóceń wymiany handlowej na rynku wspólnotowym, które byłyby wymierzone przeciwko konkurencji.
3. W ramach zarzutu trzeciego Hotel Cipriani podnosi, iż naruszono i błędnie zastosowano art. 87 ust. 3 lit. d) oraz że odnośne uzasadnienie wyroku Sądu jest nielogiczne. W rozpatrywanym przypadku obniżki składek na zabezpieczenie społeczne zostały przyznane wyraźnie po to, by umożliwić zachowanie niekwestionowanego dziedzictwa kulturowego i artystycznego miasta Wenecja, co pociąga za sobą znaczne koszty po stronie przedsiębiorstw usytuowanych w rejonie laguny, których nie muszą ponosić przedsiębiorstwa zlokalizowane gdzie indziej. Wobec odrzucenia tych argumentów — podniesionych między innymi przez Hotel Cipriani — w zaskarżonym wyroku Sąd błędnie uznał, iż nie przedstawiono wystarczających dowodów, które potwierdzałyby okoliczność, że poszczególne koszty związane z zachowaniem dziedzictwa kulturowego i artystycznego Wenecji były ponoszone przez skarżące przedsiębiorstwa.
4. W ramach zarzutu czwartego Hotel Cipriani podnosi, że nakaz odzyskania przyznanej pomocy jest bezprawny, gdyż sprzeczniwa się on art. 14 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999⁽²⁾ z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88 WE]. Zawarta w tym przepisie norma dotycząca odzyskania pomocy nie ma zastosowania, gdyż w okolicznościach niniejszej sprawy byłoby to sprzeczne z ogólnymi zasadami prawa wspólnotowego, takimi jak zasady sformułowane przez Sąd Pierwszej Instancji, a mianowicie zasady proporcjonalności, równego traktowania i pewności prawa.
5. W ramach zarzutu piątego Hotel Cipriani twierdzi, iż popełnione zostało naruszenie art. 15 rozporządzenia nr 659/99. W przypadku decyzji Komisji z dnia 25 listopada 1999 r. upłynął już określony w art. 15 rozporządzenia nr 659/99 (który *ratione temporis* ma zastosowanie w niniejszej sprawie) dziesięcioletni okres przedawnienia, co oznacza, że w zakresie skutków omawianej pomocy państwa zastosowanie znaleźć powinna ustawa nr 171/1973 (specjalna ustawa dla Wenecji).

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie środków przyjętych przez Włochy na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995 w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii (Dz.U. 2000, L 150, s. 50).

⁽²⁾ Dz.U. L 83, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 28 listopada 2008 r. w sprawach połączonych T-254/00, T-270/00 i T-277/00 Hotel Cipriani i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 19 lutego 2009 r. przez Società Italiana per il gas SpA (Italgas)

(Sprawa C-79/09 P)

(2009/C 113/43)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Società Italiana per il gas SpA (Italgas)
(przedstawiciele: M. Merola, M. Pappalardo, T. Ubaldi, avvocati)

Druga strona postępowania: Hotel Cipriani SpA, Repubblica italiana, Coopservice — Servizi di fiducia Soc. coop. rl, Comitato „Venezia vuole vivere”, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 decyzji⁽¹⁾ w zakresie, w jakim stwierdzają niezgodność ulg podatkowych przyznanych przez Włochy ze wspólnym rynkiem, oraz art. 5 decyzji, a tytułem żądania ewentualnego skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji na podstawie art. 61 Statutu Trybunału Sprawiedliwości;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

— Pierwszy zarzut odwołania dotyczy naruszenia prawa przy zastosowaniu art. 87 ust. 1 WE i braku uzasadnienia w odniesieniu do charakteru kompensującego przedmiotowych zwolnień, również w związku z dowodem zakłócenia konkurencji i oddziaływania na wymianę handlową. Sąd popełnił błąd, ponieważ uznał wprawdzie, że środek nie stanowi pomocy, jeżeli kompensuje jedynie obiektywne trudności gospodarcze, niemniej stwierdził, że zasada ta nie znajduje zastosowania do niniejszego przypadku, gdyż i) wymagany jest bezpośredni związek między wysokością kompensaty a wysokością dodatkowych kosztów, które muszą ponosić przedsiębiorstwa z powodu ich usytuowania na lagunie Wenecji i Chioggii, oraz ii) dodatkowe koszty wspartych przedsiębiorstw należy obliczyć na podstawie przeciętnych kosztów przedsiębiorstw we Wspólnocie, a nie przedsiębiorstw usytuowanych na lądzie. Ponadto Sąd nie dostrzegł wewnętrznej sprzeczności spornej decyzji, polegającej na tym, że Komisja przy ocenie pozycji przedsiębiorstwa, na które przeniesiono działalność w zakresie gospodarki wodnej, stwierdziła, że charakter kompensujący danego środka może być uznany również wtedy, gdy brak jest dokładnej ekwiwalentności między jednostką przyjmującą środek publiczny a dodatkowymi kosztami poniesionymi przez przedsiębiorstwa, i że ekwiwalentność ta nie musi być koniecznie obliczana na podstawie przeciętnych kosztów przedsiębiorstw we Wspólnocie.